

А излази, че не азъ, а тие сж биле вълчести
глушци.

НА КАКВО СТОИ ЗЕМЯТА.

Поприсмирихъ са вече азъ, по-малко захванахъ да
размишлявамъ, по-добре захванахъ да си гледамъ
работата, и по-малко да ямъ плѣсници отъ моятъ
господарь. Ала и това не трая дълго време. Слѣдъ
месѣцъ, слѣдъ два, у мене пакъ сичко тржгна на-
горе съ краката: или само единътъ посталъ очиста
на господарьтъ си, а другиятъ и не хае, или наси-
па въ кутията му тютюнъ, ямѣсто амфие. А сичкото
това ставаше отъ туй, че нова бѣда ми зашемени
главата и размжти ми мозжѣтъ. „Сега азъ, ако и
да зная, си мислѣхъ, че земята е околчеста, то пакъ
не зная на що тя стои и отъ що са държи.“ Чуль
бѣхъ, наистина, много да разказаватъ за това нѣ-
що, ала азъ не можѣхъ сичко да повѣрвамъ. Чуль
бѣхъ, че има китъ-риба, и живѣе тя въ океанъ-море;
а на нея стои нашата земя, и когато китътъ шавне,—
то на земята землетърсение бива, а когато той съ о-
пашката си помърда и плюсне по водата,—тогава у
насъ дждъ вали. Ала това не трѣба човѣкъ да
вѣрва, защото и китъ-риба и океанъ-море и сами на
земята живѣятъ, а не земята на тѣхъ. А землетър-
сението, ако само да бѣше стаяло отъ китътъ, то тогава
земята щеше да са търси на сѣкаде; а то веднашъ